

Vladimír Poštulka

EXPERIMENT S DÍVČÍM SRDCEM

Jednoduché povídky o složitých vztazích

Experiment s dívčím srdcem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Vladimír Poštulka
Experiment s dívčím srdcem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

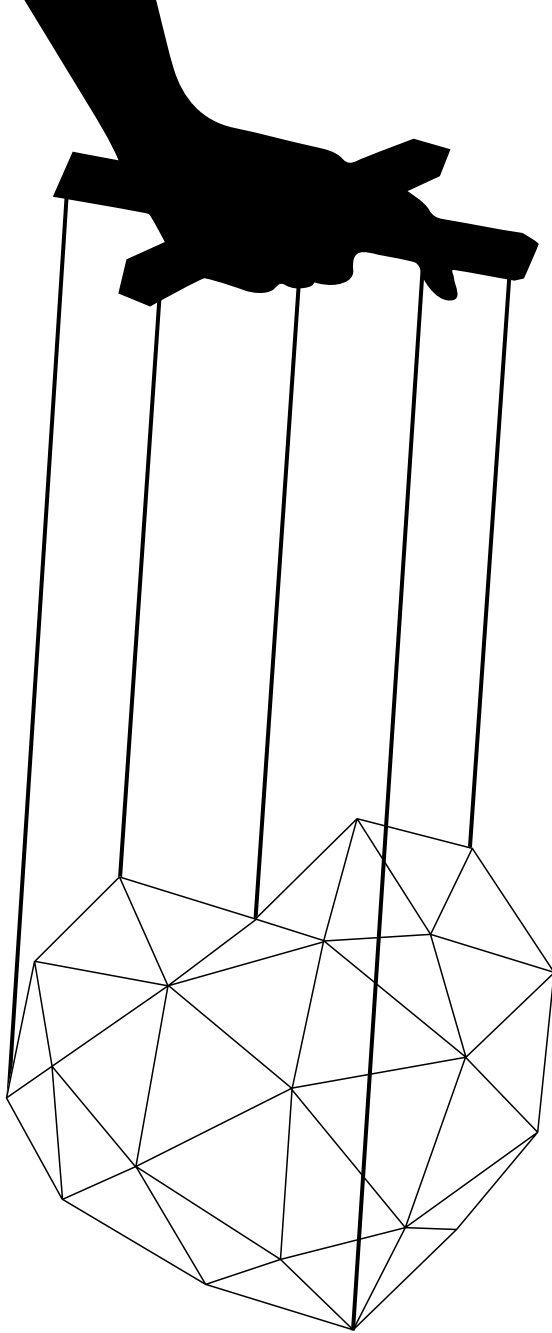
Vladimír Poštulka

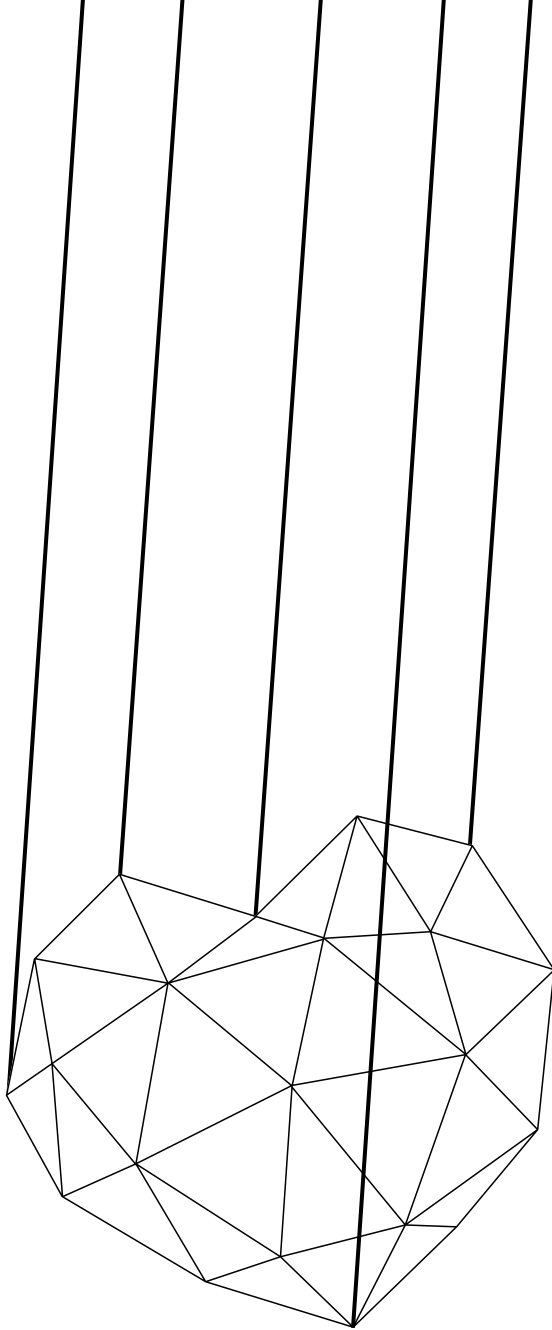
EXPERIMENT S DÍVČÍM SRDCEM

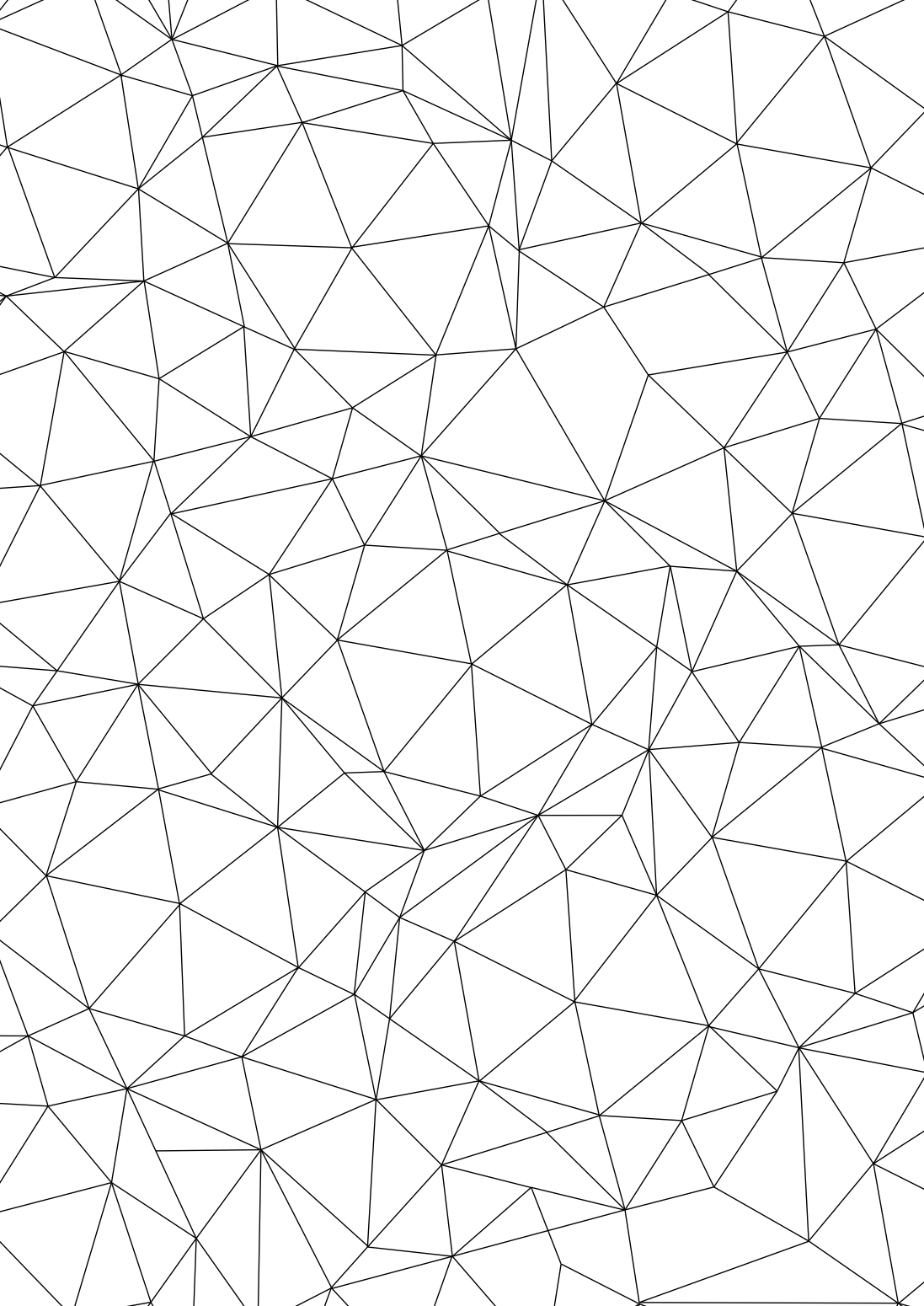
Jednoduché povídky o složitých vztazích

Obsah:

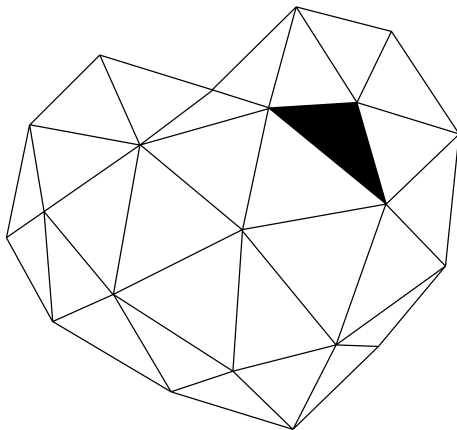
Cesarovo srdce _____	9
Bruno Štolfa, bernardýn _____	19
Experiment s dívčím srdcem _____	29
Nech to vyhnít _____	37
Směšné bolesti Ervína Hirše _____	45
Jak umírají telátka _____	53
Every sailor knows _____	63
Vždycky něco ulpí _____	71
Dva muži u ledu _____	79
Fanfáry k snídani _____	87
Rašení jara _____	95
Důvod k rozvodu _____	111
Jakub _____	119
Kapesní zloděj _____	131
Drobný detail _____	139
Třikrát a naposled _____	153

Cesarovo srdce

Recepční měl černé vlasy přilepené pomádou a pěšinku přesně uprostřed hlavy jako Rudolf Valentino. Ten chlap vypadá jako z těch italských filmů, napadlo mě, a začal jsem se v duchu smát. Aby ne, chlapče, aby ne! Jsi přece v Itálii!

Vzpomněl jsem si na jednu scénu z Felliniho filmu *Roma*. Restaurace, před níž je spousta stolů. U stolů sedí lidé, popíjejí a jedí. A najednou přijíždí tramvaj, jejíž koleje vedou přímo mezi stoly. Tramvaj projíždí středem restaurace. Nikdo si jí nevšimá. Vždycky, když přijedu do Itálie, mám ten pocit. Jako bych seděl v tramvaji, která projíždí tryskem mezi plně obsazenými stoly.

„Máte tu návštěvu, pane,“ řekl recepční. Ukázal na skleněné dveře, za nimiž tlumeně blikala světýlka denního baru.

„Ten pán v černých šatech.“

Skutečně – u barového pultu seděl mužiček, jehož stáří se dalo přecíst z hlubokých vrásek ve zmačkaném obličejí (vypadal trochu jako šimpanz) a jehož oblek byl opravdu ryze italsky černý. Byla to dobrá předválečná látka. Umím to ocenit, jsem krejčí.

Mužiček kinklal nohama na vysoké židličky a dychtivě se na mne díval. Věděl jsem naprosto určitě, že toho člověka vidím poprvé v životě.

„Dovolte, abych se představil,“ řekl a seskočil z židličky. „Jmenuji se Cesare Arbielli. Mluvíte italsky?“

Přikývl jsem.

„Četl jsem v novinách, že jste krejčí,“ pokračoval mužiček vemlouvavým tónem a křivil obličej do úsměvu, který se mi nelíbil. Znáte to, když na vás začne někdo neznámý mluvit a příliš sladce se přitom na vás usmívá. Nevěříte mu od prvního okamžiku.

„Četl jsem, že jste krejčí – a já jsem taky krejčí! To mě přivedlo na myšlenku, abych za vámi zašel. Jsme přece kolegové! Mám tu ve

městě salon, už dvacet osm let! Jediný salon, který tu je, mohl bych dělat exkluzivní věcičky... Ale znáte to, my jsme tu horský kraj, žádný průmysl, nejsou tu peníze. Lidi kupují konfekci... Takhle v Římě nebo v Miláně... to bych byl boháč! Ale tady? Nebudeme o tom mluvit, pane, vy byste mi nevěřil. Já zašívám díry v kalhotách! Prošoupaný zadky! Látám a entluju!“

Nebyl jsem v Itálii poprvé a byl jsem zvyklý na přívál, lavinu slov a vět, jimiž mne každý domorodec zahrne, jakmile se mi stačí představit. Byl jsem na to zvyklý, ale nechápal jsem, proč vlastně tento mužíček s císařským jménem za mnou přišel, a proč tedy ta sáhodlouhá předmluva. Odhadoval jsem ho. Na fotbalového bosse nevypadal. Spíše pokladník nebo tak něco. Ovšem zdejší klub je malý, nehraje *calcio*, motá se někde uprostřed druhé ligy. Do finále poháru se probojoval dílem se štěstím a zčásti proto, že jeho hráči, oděni do modro-bílých dresů, oplývali až fanatickou bojovností, s níž vyřídili daleko slavnější zahraniční týmy.

Celé město žilo nadcházejícím bojem, všude vlály modrobílé vlajky, zdi kamenných domů byly popsány bojovými hesly, po ulicích chodily tlupy zpívajících tifosi, rozvášnění mladíci se vykláněli z otevřených střech fiatek, těch maličkých pětistovek, jezdících tryskem okolo náměstí – a vykřikovali hystericky jméno svého milovaného klubu. Stadion byl dlouho dopředu beznadějně vyprodán, přestože počet obyvatel tohoto města byl jen o málo vyšší než kapacita hlediště. Byl to prostě svátek. Všichni věřili ve vítězství modro-bílých, i když každý, kdo se trošku vyzná ve fotbalu, by na místní chasníky nevsadil ani pětník. Proti zkušeným a tvrdým Angličanům neměli ti snaživí hoši nejmenší šanci.

Mohl bych se na to všechno dívat jako na zajímavé a pestré divadlo, mohl bych dýchat tu atmosféru jako turista, který je nadšen vším novým

a neznámým, včetně atraktivního italského koloritu, kdyby nebylo jedné maličkosti: já totiž budu stát dnes v podvečer na bílé čáře uprostřed hřiště, uprostřed toho věřícího kotle, budu mít v ruce píšťalku a mým úkolem bude, aby pravidlům té krásné staré hry bylo učiněno zadost.

„*Ech, che mondo cane...*“, posteskl si Cesare. „Jistě mě chápete, pane.“

Rozohnil se.

„Víte, dávno bych odtud odešel. Znáte to sám, krejčí musí šít. Dostávám z Říma katalogy, ale myslíte si, že si tu dá někdo ušít něco opravdu tip top? Je to chudý kraj!“

„Proč jste neodešel?“ zeptal jsem se, aniž jsem pořád věděl, o čem je řeč.

„No právě!“ vykřikl Cesare Arbielli. „Proč jsem neodešel! I vy říkáte, že jsem hlupák!“

Bránil jsem se: „Já přece...“

„Nic neříkejte!“ přerušil mě rezolutně. „Já vás chápu. Jsem hlupák. Ale pochopte vy mě! Už jako chlapec jsem lezl přes plot na hřiště, když hráli modro-bílí! Vždyť jsem se tu narodil! Nemohl jsem přece opustit své chlapce! Copak to jde, jen tak převléknout kabát a fandit třeba Laziu nebo Juventusu? Pane, moje krev má modrobílou barvu!“

Řekl to vznešeně: „*Anche mio sangue è biancoblu!*“

A potom jeho oči zesmutněly.

„A vidíte, už tři roky nesmím na hřiště! Nechyběl jsem předtím na žádném zápase, pane. Prožil jsem se svým mužstvem všechno dobré i zlé. Jezdil jsem i na zápasy venku... chodil jsem se dívat na tréninky, znám každého hráče už od malička, když poprvé oblékl dres za žáčky... A teď tam nesmím. Mám slabé srdce, víte? Už dvakrát jsem měl infarkt. A doktor mi řekl: ‚Cesare, potřetí to nepřežiješ!‘“

Ten člověk plakal. Veliké slzy mu stékaly po záhybech vrásčité šimpanzí tváře. Vytáhl velikánský kapesník a tiše slzy stíral. Byl to fascinující pohled.

„Dvakrát mě odvezli přímo z tribuny. Vždycky se mi to stalo při zápase, víte? Moje srdce neuneslo porážku. Můžu za to, že mě hra příliš vzrušuje? Chtěl bych mít velké a silné srdce, které by bilo jako zvon, protože celé mé srdce patří mému klubu!“

Zase ta vznešenost a patos: „*Tutto il mio cuore...*“

„A dnes,“ pravil Cesare hlasem, který gradoval jako orchestr ve finále velké symfonie, „dnes je nejslavnější den mého života! Dostali jsme se do finále poháru! Přišel den, na který jsem se těšil celý život! A já tam nebudu!“

Oba jsme mlčeli. Srkal jsem minerálku a nevěděl, co říct. Cesare pečlivě poskládal kapesník, zasunul ho do náprsní kapsy a podíval se na mne pohledem, ve kterém bylo víc než jen prosba: byl to pohled tonoucího, jemuž berete i to stéblo.

„Proto jsem přišel za vámi,“ řekl. „Vy jste krejčí jako já. Vy budete řídit ten zápas. A já, kdybych věděl, že modro-bílí zvítězí, mohl bych tam jít. Už mám lístek. Chtěl jsem stejně jít, vykašlat se na doktora... ale bojím se smrti. Každý člověk se bojí smrti, že?“

Tak je to tedy.

„Když jsem četl v novinách, že jste krejčí jako já,“ rychle pokračoval, „řekl jsem si Cesare, zajdi za ním. Ten člověk tě pochopí.“

Čekal jsem všechno, ale ne tohle.

„Věřte mi,“ drmolil, „vždycky jsem byl a budu pro fair play. Vyhrát má ten, kdo je lepší. Ale vždyť bude ještě odvěta, bude ještě jeden zápas v Anglii... Nakonec vždycky vyhraje ten lepší! Já nechci, abyste dělal něco, co by nebylo správné... já vás jenom prosím, abyste modro-bílé nenechal prohrát! To bych nevydržel. Už teď mi srdce slábně, když na to pomyslím!“

Za těch dvacet let, co řídím fotbalové zápasy, jsem zažil všelicos. Poslyšte, říká se, že spravedlnost je prý slepá. Jestli je to pravda, je

spravedlnost ve výhodě oproti fotbalovému rozhodčímu. Ten totiž musí rozhodovat spravedlivě, a přitom mít oči otevřené! A věřte mi, že je to pastva pro oči! To už vůbec nemluvím o scénách na hřišti. I v šatně se musí rozhodčí dobře dívat, aby si náhodou neodnesl obálku, kterou mu kdosi tajně strčil do kapsy. Musí číst výhrůžné dopisy. Musí se naučit rozeznávat pravdomluvné od lhářů. Znáám tisíce triků, jež se snažily převážít misky vah v mé ruce. A to byste řekli: vždyť je to jenom hra!

Nesmíte se mi divit, že jsem v první chvíli považoval to všechno, co mi Cesare napovídal, za nový, mně zatím neznámý, ale každopádně dobře vymyšlený a rafinovaný trik, jak jít na rozhodčího z Čech, který požívá pověsti neúplatného muže. Je prý to citlivka. Vždycky přeruší hru, když některý z hráčů zůstane ležet na trávniku. Ano, to je pravda. Říkají mi Dobráček. Ale když nastavím minutu času a domácí vedou, publikum píská a nenávidí mne.

Ano, bylo mi toho starého mužička líto. Bylo mi ho líto, protože se uvolil sehrát tuhle truchlivou komedii.

„Vy mi nevěříte,“ koktal překotně, když viděl, že vstávám ze židle. „Můžu vám ukázat léky, průkaz z pojišťovny...“

„Nezlobte se,“ řekl jsem (a snad trochu podrážděněji, než bylo třeba), „ale i kdyby byla pravda, co říkáte, nemohu vám pomoci. Fotbal je hra, a každá hra má svoje pravidla. Jinak by neměla smysl. Přeji vám, aby vaše mužstvo neprohrálo. Na shledanou.“

Seděl na barové židličce zplihle jako zmoklý havran, který nemá sílu odletět. Jenom mlčky pokyvoval hlavou a hledal po kapsách tubu s nitroglycerinem.

Večer po zápase jsem seděl na slavnostní večeři s prezidentem domácího klubu. Dívali jsme se spolu na veselé zrzavé anglické pořizky

a vyprávěli jsme si o Meazzovi, Piolovi, Orsim, Bonipertim... Doktor Garro mi vyprávěl o svém klubu, který žije skromně, vychovává talentované fotbalisty a prodává je pod cenou bohatším klubům. A ti odchovanci potom ve slavnějších barvách dobývají svět. A já jsem vyprávěl o vesničce v podhůří, kde jsem jako chlapec poprvé poznal kouzlo té krásné hry. O plátěných baťovkách, v nichž jsme za války hráli župní přebor, o škvárovém hřišti, na němž nebylo radno upadnout...

„Fotbal bez diváků je jako krásná žena bez milence,“ řekl ten nonšalantní bělovlasý Ital.

„Co myslíte, u nás berou lidé hru strašně vážně. Já jsem právník a od té doby, co povolili rozvody, jsem měl už několik případů, kdy byl jádrem sporu fotbal. A mimochodem – dnes se dokonce stalo, že během zápasu odvezli jednoho diváka s infarktem. To tu máme často.“

Zastavil se mi dech.

Otřel jsem si čelo. Kapesník byl mokrý.

„Nevíte náhodou, do které nemocnice toho diváka odvezli?“

„Proč se ptáte?“

„Jen tak, zajímá mě to.“

„Ach tak,“ usmál se doktor Garro. „Slyšel jsem, že jste citlivý člověk.“

Odpoledne druhého dne jsem konečně zjistil, kde Cesare leží. Žil. A pustili mě k němu.

„Ale jen deset minut!“ řekla sestřička.

Když mě spatřil, zdálo se mi, že se usmál.

„*Sono vivo!*“ vydechl šťastně. „Přežil jsem to!“

Posadil jsem se k jeho posteli a stiskl jsem mu ruku.

„To jsem rád. Neměl jste tam chodit.“

„Nelituju toho,“ řekl. „Stálo to za to. Viděl jsem ten krásnej Gian-niho gól. Viděl jsem ho, jak se chystá k ráně... už předem jsem věděl,

že bude střílet do pravého rohu brány, vždycky to tak dělá, a viděl jsem brankáře, jak vybíhá, protože čeká přihrávku. Ale to je Gianniho finta, on vždycky předstírá, že bude přihrávat – a přitom už si to šteluje na pravačku a pak se opře do rány vši silou! Už když se dotkl míče, věděl jsem, že to bude gól. Zaplavilo mě štěstí. A najednou jsem cítil, jak se mi zastavuje srdce! Ještě chvíli vydrž, prosil jsem ho, ještě chvíli, dokud míč nebude v síti! Byla to nepředstavitelně dlouhá doba! Člověku se prý v poslední vteřině života promítne před očima všechno, co prožil. Ale mně se promítly v té vteřině, než balón napnul síť, všechny góly modro-bílých, které jsem viděl za celý život! A potom, když jsem ztrácel vědomí, blesklo mi hlavou: můžeš klidně umřít. Tohle byl ten nejkrásnější gól, jaký jsi kdy viděl!“

Chtělo se mi brečet.

„Doktor mi řekl, že budete v pořádku. Jinak by mě k vám nepustili.“

„Na tom už nezáleží. Teď už můžu umřít.“

„Nemáte nikoho?“

„Mám tři syny a dvě dcery. Jeden syn má hotýlek v Portofinu, druhý dělá u Fiata. A ten třetí, pane, je *il architetto!* Dcery se vdaly, už mám i vnoučata...“

„Viděl jsem dnes ráno váš salon. Dovolte, abych vám složil poklonu. Děláte poctivou práci.“

„Děkuju,“ slabě se usmál. „Uznání od kolegy těší dvojnásob.“

„Myslím, že máte být na co pyšný,“ řekl jsem. „Ale fotbal je jen hra. Už si s ním nedělejte starosti.“

S námahou zavrtěl hlavou.

„Člověk musí být věrný svým barvám. V dobrých i ve zlých časech.“

„Už budu muset jít,“ řekl jsem.

„Ještě chvíli,“ zaprosil. „Víte, odvezli mě ve dvacáté minutě. Nikdo mi nechce říct, jak to dopadlo.“

Viděl moje rozpaky. Ale myslím, že už dávno sám velmi dobře věděl, že jeho modro-bílí chlapci odešli z hřiště poraženi. Vedli do začátku druhého poločasu, potom dostali rychle za sebou dva góly.

„Prohráli jsme, že?“ pokýval hlavou.

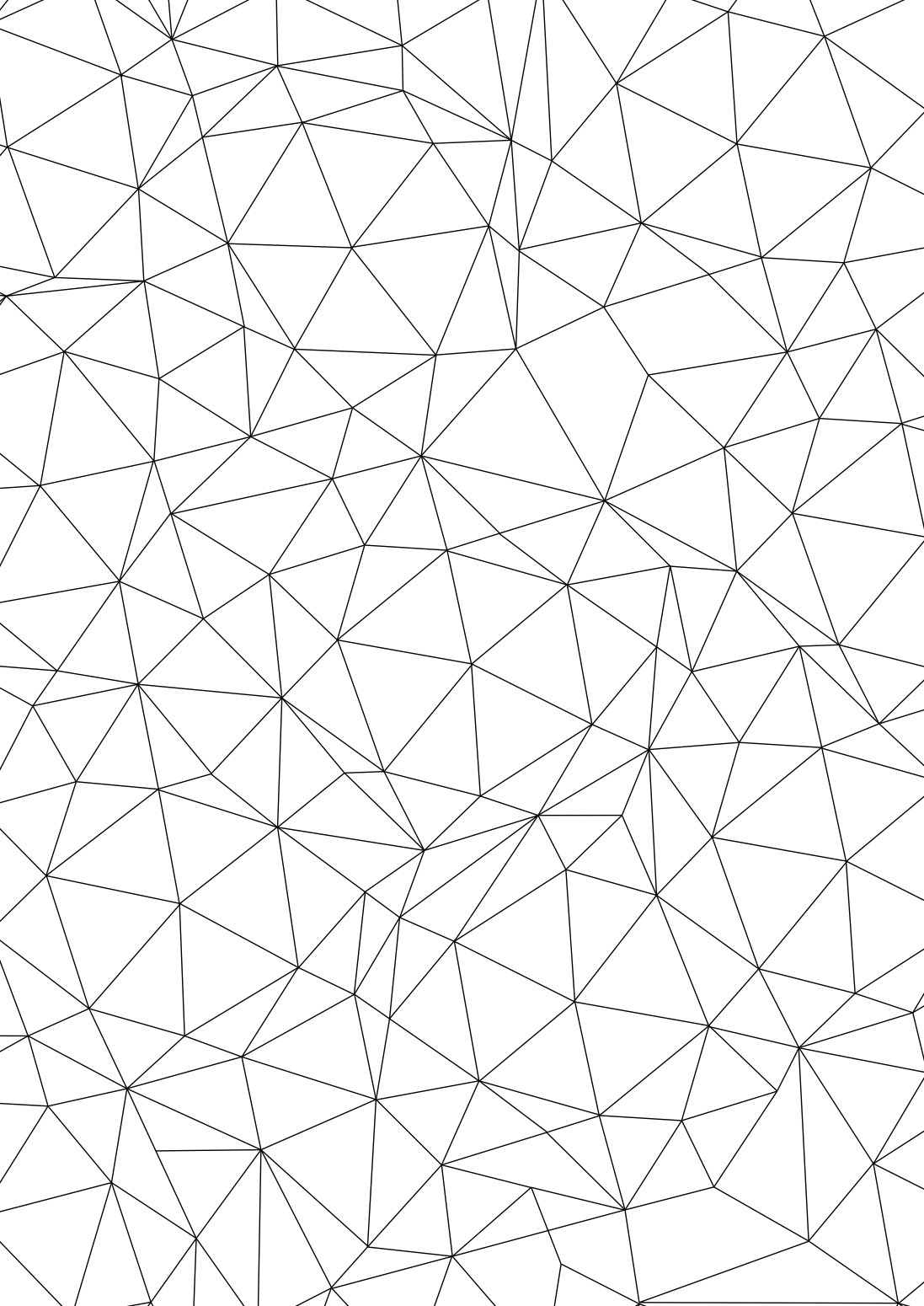
Mlčky jsem přisvědčil.

„Ale ne mojí vinou,“ řekl jsem.

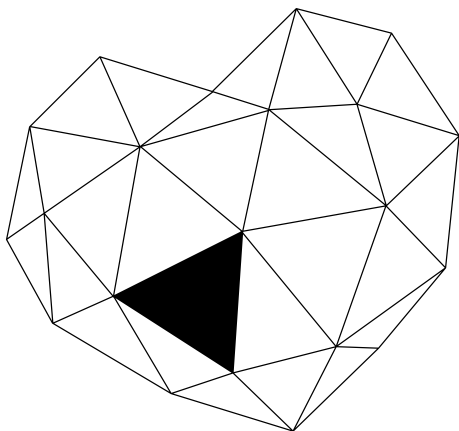
„Nechtěli mi to říct,“ zašeptal. „Mysleli si, že bych... báli se, že... Ale to se nemusejí bát. Teď už vím, že se moje srdce naučilo snášet porážky. Ale neuneslo radost. Bylo to příliš mnoho štěstí najednou.“

Podali jsme si ruce.

„*Cuore*,“ vzdychl. Krásné slovo. To znamená italsky srdce.

Bruno Štolfa, bernardýn

Věčně stejná historie: ráno vstal z peřin, propálených od cigaret, vztyčil se do prostydlého prostoru mezi smaltovaným umyvadlem a umakartovou skříní a pak se umyl a doklopýtal k hotelu Růže a posnídal reznou kořalku. Kdo ho viděl v červené bundě Horské služby, jejíž patina vypadala z dálky jako stará kůže, nedovedl pochopit, jak tato troska, kymácející se mezi výčepem U Růže a bistrem nad autobusovou zastávkou, může zachraňovat lidi, ztracené ve sněhových bouřích na vrcholcích hor.

Ale věřte, nebo ne, když přišla akce, byl Bruno úplně jiný člověk! Dřel až do úpadu a bez řečí šel do těch nejnebezpečnějších situací, jako kdyby se vysmíval smrti, rezné kořalce i cigaretám, které ho po ránu přiváděly k záchvatům kašle. Najednou byl silný: bylo v něm tolik síly, až jí plýtvál. Ať chcete, nebo ne, byl to jeden z nejlepších mužů, jaké jsme na stanici měli. Zachránil spoustu lidí. A spousta lidí se snažila zachránit jeho.

Jenže. Právě tohle Bruno nikdy nikomu nedovolil. Nedal se zachránit. Odmítal jakoukoliv pomoc a systematicky se ničil, ztracen ve svém podivném světě samoty a opuštěnosti, kam nikdy nikoho nepustil. Trvalo to už několik let, až si na Bruna všichni v Černém mlýně po mnoha marných pokusech jaksi zvykli a brali ho jako nutnost, na níž se nedá nic změnit.

Bylo mu něco přes čtyřicet, ale vypadal starší. Nosil prošedlý štětinatý vous a jeho minulost byla stejně záhadná jako jeho schopnost zázračně vystřízlivět během pěti minut, když na stanici Horské služby vyhlásili poplach. Byl nemluvný a sedával u stolu nad půlčkem kořalky většinou sám, pohled upřen kamsi do prázdna, nebo usínal s hlavou na složených předloktích, jako poutník, který se jen na chvíli zastavil, aby si odpočinul, a potom zase vstane a půjde dál za jakýmsi neznámým, podivným cílem.

Kolegové z Horské služby mu mezi sebou říkali Bernardýn. Potají. On by to nerad slyšel. Opravdu vypadal trošku jako bernardýn. Ty povislé tváře, ta těžká víčka. Jednou mu k narozeninám kolegové dokonce koupili soudek rumu, přivázaný na koženém popruhu. Ale Bruno odmítl si ten soudek pověsit na krk.

Když vtrhla do lokálu U Růže rozjařená společnost v pestrobarevných oteplovačkách podle poslední módy, pohoršeně se ptali vrchního, proč tohle individuum, spící s hlavou na stole, nevyhodí. Tyhle lidi pak Bruno tahal ze závějí a z mlhy, když si vyslápli na veselý výlet a sešli z cesty.

Tohle všechno musíte vědět dřív, než začnu vyprávět: a musíte taky vědět, že Bruna nikdy nikdo neviděl promluvit s ženskou, nepočítáme-li paní Krausovou z trafiky a podobně. Tím je celý ten příběh neuvěřitelnější, a nebýt toho monoklu pod mým okem a nebýt Bruna, který zničehonic přišel dnes do mého pokoje zeptat se, jestli to bolí (a najednou se posadil na pelest a začal vyprávět a všechno mi řekl), nebýt toho všeho, byl bych měl já sám důvodné podezření, že jsem si to sakumpak prostě celé vymyslel.

Ve čtvrtek kolem půlnoci šel Bruno od Růže zadem kolem stanice lanovky k Vávrově potoku, kde bydlel. Byla to jeho zkratka ve dnech, kdy nebyvaly závěje. U lanovky se zastavil, aby pokropil sních a podíval se na hvězdy. Vypadalo to na pořádnou bouřku – nebe bylo zatažené, a jestli se mraky nepřeženou přes hřebeny, spadne to všechno přímo sem.

A vtom zahlédl Bruno čísi stín, přilehlý ke zdi. Nejprve si myslel, že je to jedna z těch dvojic, které přijedou do hor ne tak za sportem jako proto, že doma je v noci hlídá tatínek, maminka, manželka nebo manžel. Ale stín se pohnul a byl jenom jeden. I ve tmě mohl Bruno bezpečně poznat obrys postavy, protože stál až u zdi a díval se proti jiskřícímu sněhu.

„Potřebujete pomoc?“ zeptal se Bruno a já myslím, že to byl jediný důvod, proč postavu oslovil. Takový byl Bruno. Lidi ho zajímali jen tehdy, když byli v nesnázích.

Přišel blíž. Byla to dívka v pletené čepici, tlustém svetru, džínách a střevíčkách, které se do sněhu příliš nehodily. Bruno si dobře všiml nohou, přešlapujících v udusaném ostrůvku uprostřed sněhu. Dívka tu asi stála už delší dobu.

„Ne. Nic nepotřebuju,“ řekla.

Bruno se otočil a šel.

„Počkejte,“ řekla dívka.

Pořekla o pár kroků dopředu, a jak na ni dopadlo chabé světlo lampy, visící nad vchodem lanovky, viděl Bruno její tvář. Nebyla hezká, měla takový úzký ptačí obličej a vlasy, které jí lezly zpod čepice, byly pokrouceny do umolousaných pramínků.

„Kolik je hodin, prosím vás?“ zeptala se tiše.

„Dvanáct pryč,“ řekl Bruno. „Už je po půlnoci.“

„Nevíte, v kolik hodin jede první lanovka?“

„V sedm.“

„Děkuju,“ řekla dívka a zůstala stát s pohledem upřeným do sněhu. Hladila podrážkou svou stopu, až vytvořila lesklý vějíř, v jehož výchozím bodu byla jamka po podpatku.

„V těch botách nemůžete stát ve sněhu,“ řekl. „Je deset pod nulou.“

Dívka mu pohlédla do očí. „Vy bydlíte tady?“

„Jo.“

„Ne v hotelu?“

„Ne. Mám tu svůj pokoj. Nemáte kde přespat?“

Neodpověděla. Ale z toho, jak uhnula pohledem, došel Bruno k jasnému závěru: to děvče nemá peníze, aby si mohlo koupit nocleh v hotelu. Chce vydržet do rána tady.

„Pojďte,“ řekl.

Když mi to Bruno vyprávěl, zeptal jsem se, jak ho vůbec napadlo pozvat neznámé děvče k sobě. Proč se jí nezeptal, co tu dělá a kam chce jít zítra.

„Neměla kde spát,“ trval tvrdohlavě na svém.

Zavedl ji do svého pokoje. Zatopil v kamnech a dal jí napít režné kořalky. Potom poklekl a třel její bosá chodidla ručníkem. Uvařil čaj. Teprve potom, když se posadil a rozhlédl se po pokoji, znejistěl. UVědomil si totiž teprve teď, že má jen jednu postel.

(Chtěl bych vědět, co si v té chvíli Bruno myslel. Jestli se styděl za nepořádek v pokoji, za prach na podlaze a zvalenou postel. Viděl jsem tu dívku jenom na fotografii, ale z celého příběhu je mi jasné, že to nebyla dáma, zvyklá na přepych a úzkostlivou čistotu. Přesto bych však rád věděl, jestli se Bruno snažil zakopnout pod postel rozházené ponožky a spodky, jestli se pokusil nějak omluvit ty povlaky, prané naposled bůhví kdy... Pak bych totiž věděl, jestli se Bruno díval na svého hosta jako na ženu. Nebo jestli bral tuto dívku prostě jen jako člověka v nouzi, který nemá kde spát a kterému asi záleží jen na tom, aby byl v teple.)

„Lehněte si,“ řekl Bruno. „Já budu spát na židli.“

„Nechce se mi spát,“ řekla dívka.

Seděli a mlčky pili.

„Co je tam na druhé straně?“ zeptala se dívka potom.

„Polsko.“

„Nikdy jsem nebyla v Polsku. Je tam hezky?“

Bruno podal dívce cigaretu a nespustil oči z jednoho bodu na zdi, kde nepozorný malíř nekladl válečky přesně jeden vedle druhého a kde vznikla slitím dvou vzorů podivná skvrna, připomínající liščí hlavu.

„Ujde to,“ řekl.

„Vy jste zachránce?“ zeptala se dívka. Ukázala na bundu Horské služby.

„Jo.“

A vtom se děvče rozplakalo. Plakalo jaksi do sebe, slzy netekly po tvářích v potůčcích, to spíše celá její tvář najednou provlhla, ukrytá v dlaních, a když dívka zvedla oči a podívala se na užaslého Bruna, měla slzy i na čele.

Myslím, že teprve teď si Bruno uvědomil, že před ním sedí žena. Žádný muž nemá rád ženské slzy. Viděl jsem mnoho hrdinů, kteří v takovém okamžiku nedovedli překonat svou bezradnost, ztráceli odvahu, rozhodnost a schopnost cokoli udělat, cokoli vymyslet. Zvyknete si na hlad, na žízeň, na nebezpečí smrti, na chlad i na vedro – ale na ženské slzy si nezvyknete nikdy. A co teprve Bruno, který zřejmě neměl jedinou zkušenost s tímto slaným vodopádem, spuštěným tak náhle a bez zjevné příčiny.

„Proboha,“ řekl vyděšeně „co je vám?“

Dívka se otočila tváří ke zdi, zabořila bradu do svého červeného svetru a štkala. Viděl jenom její záda, roztrásaná návaly pláče.

Po nějaké době se dívka utišila, zatímco Bruno chodil po pokoji od okna ke dveřím a z posledních sil se držel, aby nevyběhl do mrazivé noci a neutekl jako malý kluk.

„Nezlobte se,“ řekl dívka tiše. „Promiňte mi to, prosím vás.“

Potom bylo půl šesté.

„Zaběhnu k Růži,“ řekl Bruno. „Kuchař už bude v kuchyni. Přinesu pár vajíček a udělám snídani.“

Odešel. Běžel sněhem a díval se na nebe. Bude sněžít. Nahoře na hřebenech bude asi pořádný fukěř. V takové dny se chodilo do akce téměř vždycky: pokaždé někdo nedal na dobré rady a pustil se z boudy na boudu na vlastní pěst nebo prostě zmizel z ubytovny a nevracel se

a Horská služba ho musela hledat nazdařbůh ve vichřici. Někdy potom našli toho dotyčného na některém dámském pokoji. Bruno klopýtal k Růži a trochu si přál, aby mraky přece jen přešly přes hřebeny. Mohl by najít dívce nějaký levný nocleh. Jestli však bude vyhlášena pohotovost, nebude mít na hledání noclehu čas.

Když jsme došli k tomuto místu děje, Bruno se díval stranou a drmolil slova příliš překotně, jako by se chtěl co nejrychleji přenést přes tuto kapitolu. Jako kdyby pravé důvody jeho obav byly jiné a on se bál, že odhalím jeho lež.

Vrátil se do svého pokoje. Dívka tam nebyla.

„Nevzala ti něco?“

Prudce zavrtěl hlavou.

„Ne!“ řekl až příliš hlasitě, a jak se mi chtěl podívat do očí, aby dokázal, že mluví pravdu, vystřelil na mne kratičký ustrašený pohled.

Vyběhl před dům. Běžel k lanovce. Začínalo sněžit. Lanovka samozřejmě nejezdila. Když začalo svítat, proběhl celý Černý Mlýn. Potom stál celé dopoledne u okna (nemýlil se, byla vyhlášena pohotovost) a díval se směrem k autobusové zastávce.

V poledne přišel na stanici Vašek Suk, který dělá ve Mlýně policejního velitele, a přinesl nám ukázat fotografii dívky, kterou hledali kvůli příživnictví a nějakým krádežím. Ptal se nás jednoho po druhém, jestli jsme ji náhodou neviděli. Naposled prý ji někdo viděl, když nastupovala do autobusu, který má ve Mlýně konečnou. Je docela možné, že přijela sem. Ale v seznamech ubytoven ji nenašli.

Bruno při pohledu na fotografii mlčky prudce zavrtěl hlavou.

Asi za deset minut si šel Bruno koupit do trafiky cigarety a už se nevrátil. Ve tři nám správce lanovky řekl, že viděl Bruna jít nahoru. Začínalo se šerit. Nahoře zuřila vichřice. Zavolali jsme klukům na boudách. Nikde Bruna neviděli. Ve čtvrt na pět jsme šli do akce.